

Det, der bestaar.

Det Guds Ord bestaar evindeligt (1. 40, 8).

Jesu Indtog.

Af Biskop G. Skov.

Naar to Mand sidder og taler sammen, kan det ske, at der i en Paase i Samtalen opdukker hos en af dem eller hos dem begge en Paase af dette: Vi taler os fra hinanden. Vi glider bort fra hinanden. Denne Samtale bliver Begyndelsen til Enden; thi — som Aaban sagde det til Jakob — „vi kommer herved af Syne“. Vi passer ikke mere sammen. Skulde det blive anderledes og vort Forhold fortvædet, maatte der ske Forandringer i os begge eller i en af os.

Er de to Mandes Forhold et gammelt, hvortil der knytter sig Minde, eller et nyt, hvortil der knytter sig Haab, kan denne Oplevelse være meget smertelig.

Saaledes kan det ogsaa gaa med et Menneskes Forhold til Kristendommen. Man har maalkke sine Domsdomsminder, sine Ungdomsoplevelser knyttede til den. Man har fulgt Menighedens Gudstjeneste i de skiftende Kirkeaar. Man har i Guds Hus Mar efter Mar holdt Jul, Paaske og Pinse. Og man har været glad derved og søgt styrke deri. Ogsaa imod Uanselsfuldhederne har de meldt sig med deres Dødel. Og imod Forretningernes og Tilværelseskompens tærende og sløvende Magt.

Saa med et, i et Vendepunkt, maalkke ved Overgangen til et nyt Kirkeaar, naar man staar over for det gamle Evangelium (Matth. 21, 1—9): „Se, din Konge kommer til dig!“, staar ved Begyndelsen af den lange, bekendte Evangelierække med Søndagsdage og Søndage, kan der dukke en Paase op, som fortaender Sjælen.

Er mit Forhold til Menighedens Tro endnu et levende Forhold? Glider vi ikke bort fra hinanden? Er vi ved at komme herved af Syne?

Der er dem, som har maalkke bekvæm disse Spørgsmaal med Ja og Sjae til: Vi passer ikke mere sammen. Skulde det blive anderledes, maatte der ske Forandringer enten i Kristendommen eller i mig eller i os begge! — Men nu er det det at bemærke hertil, at Kristendommen er nok gammel, men den lader sig ikke forandre. Saa, hvis Forholdet er dette, at den ikke passer til mig eller jeg ikke til den, saa maader nok ske Forandringer, hvis Forholdet skal blive anderledes; dog ikke i Kristendommen, men i mig.

Man søger i vore Dage at gaa den anden Vej, som er lettere. Nemlig at forandre paa den gamle Kristendom, saa den kan komme til at passe til „moderne Mennesker“. Det første Stykke af Kristendommen, man staar ved paa for at forandre paa den gamle Kristendom, saa den kan komme til at passe til „moderne Mennesker“. Det første Stykke af Kristendommen, man staar ved paa for at forandre derpaa, er i Regelen Sjælen. „Tødt af en Romfru ren og klar, gladelig hjilft af Himlens Gød“ — siger Salmen, i Samklang med den gamle Trosbekendelse. Men dette maa, siger man, forandres. Forandringens Resultat bliver altid, at det er en Menneskesjæl paa naturlig Vis. Saa forlummer Englesangen; Hjerterne bliver i Mørket og hos deres Hjord. Og der er faldt og tomt ved Betslehem's Kirke. Og man staar og famler efter Svaret paa det Spørgsmaal: Passer da dette til moderne Mennesker? Kan dette bringe dem Glæde og Kraft til at bære deres Byrder?

Det næste Stykke af Kristendommen, som man vil have forandret for at afpasse den efter de moderne Mennesker, er i Regelen Paasken. Man vil flytte Paasken, ikke, som nys foreslaet, fra dens Plads i Almanakken, men fra det uendelbes Rand ind i Almindelighedens dagligdags Rand, hvor „alt gaa naturligt til“. Saa forandres Paaskeevangeliet til Beretningen om et Menneske, der dør — men ikke som Døden, der berer vor Synd — og som ikke opstaar. Derimod dør Mandshedsens Langfredags- og Paaske-

skalmer. Og nye vil ventelig ikke kunne opstaa forelsiger i alt fald ikke endnu. Og Ordet om den Høst-fæstede, der var Jøderne en Forargelse og Græserne en Daarlighed, men hvori Menigheden fandt Guds Kraft og Guds Visdom, det maa ogsaa forstumme. Og man staar saa ved Spørgsmaalet: Passer da dette til moderne Mennesker? Kan det, der bliver tilbage af Paasken — hvis der kan siges at være noget tilbage — give Fred mod Synd og Trøst mod Død?

Men naar Jul og Paaske er borte, saa kan der ikke en Gang herved staaes med dette: at „forandre“ paa Kristendommen. Pinsen gaar jamme Vej. Landens Gerning bliver en Høst, en Stemning, Kristi Genkomst en Drøm. Den store, hvide Høst for Tronen bliver en Luftspejling, og Opstandelsens Haab kan ikke mere lyse over de Kristnes Grave. Han, som kaldte sig „Bejen“ og den Vej til Faderen, han viste os, ligger i Taage og Miskerhed. Der er os intet aabenbart om Gud og det himmelske Hjem.

Saaledes „forandrer“ Mennesker i vore Dage den gamle Kristendom for at faa den afpasset efter moderne Mennesker. En Gaade kun, at de kan faa sig selv til at falde det, der bliver tilbage, for Kristendom!

Men det ikke var bedre at slaad til paa den anden Vej? At bede og raabe til Gud om, at Forandringen maalkke finde Sted med Menneskene, at Hjertene maalkke forandres, saa at de kunde komme til at passe til den gamle Kristendom, den, der ikke kan „forandres“ uden at miste sin Kraft. En lang, lang Række af kristne Mand og kvinder, med Saulus fra Tarsus i Svitsen, kan vidne deri: Vi mærkede, at vi ikke passede til den gamle Kristendom. Saa prøvede vi først den Vej: at afpasse Kristendommen efter os. Men alle Gunde Luffede sig for os. Saa nødte vi ind paa den anden Vej: at faa os afpasset efter Kristendommen. Da luffede Guds Døre sig op; vi fandt ham, og i ham os selv.

Det er det, der skal ske i det nye Kirkeaar. Hjertene skal forandres, saa de kan blive fattige og ydmyge nok til at holde Jul og Junge „al hans Høstels Glæde“. Og Menneskene skal se Stillingen, som den er: Synd om os og i os og Død foran os. Saa kan det blive Paaske, og Syndere kan finde Vej til Guds Opstandelses Kraft og hans Videlsers Samfund.

Og hos os, hvor denne Forandring er begyndt, skal den blive dybere, saa vi med dybere Klang kan befænde det: „Al, hvor vi dog passer sammen, du Guds salvede, Guds Søn!“

Maalkke dette da ske i det nye Kirkeaar!

Hvad Kristus lærer angaaende den fremtidige Gengældelse.

Af Past. Wm. C. Procter, J. W. Croymon, England.

Oversat af E. S. Rosenbergs, Cordova, Nebraska.

Der er fire Grunde for at begynde vor Betragtning af Emnet om den fremtidige Gengældelse til vor Herres Jesu Kristi Lære.

1. Det indskrænker Omfanget af vor Underjættelse til, hvad der er muligt i en kort Gesang. Der vil ikke blive Lejlighed til at undersøge de 56 Steder af vor autoriserede Bibelforsættelse, hvor Ordet „Helvede“ findes (de fleste af disse er Oversættelser af det hebraiske „sheol“ og det græske „Hades“), og vi kan ganske vor Opmærksomhed om de ti Steder, hvor vor Herre Jesus bruger Ordet „Gehenna“ (som i hans Nøds Dage var den almindelige Benaevnelse for de fortabtes Opholdssted) sammen med de andre Vers, der uden Tvivl refererer til den fremtidige Tilstand for de ugudelige.

2. Der gives et tilfælleligt Svar paa deres Spekulationer, som ikke sender til det, ved at henviser til ham, som sender det. Mange andre Steder kunde citeres fra det nye Testamente, skrevet under Inspiration af den Helligaand, som vor Herre Jesus havde lovet sine Disciple for at „vise dem til den

høje Sandhed“ og for at forkynde dem „de kommende Ting“. (Joh. 16, 13); men, idet vi tager vor Herres Jesu egne Ord, skal vi finde den første Grund for almindelig Overenskomst i disse Dage, hvor et mere eller mindre løst Syn herfter angaaende Inspirationen. Sandelig, han, som er Sandheden, vilde ikke fordreje eller overdrive det i en Sag af saa stor Vigtighed, og han vilde herved befordre almene Vidfarelser eller vække en unødvendig Frygt.

3. Det giver ligeledes et tilfælleligt Svar til disse, der fremtiller Læren som urimelig og uanvendende for Gud, og som betragter disse, der holder fast ved den, som uanvendende og haardhjertede, ved at minde dem om, at alle disse Udtryk, som Nutiden angriber skarpest, netop lød fra vor Frelses Læber, han, der døde for os, og som kom fra det Hjerte, der elskede Sjælene. Sikker, vi har ingen Ret til at sige at være mere tolerante, end han var, eller nære et falsk Haab, som ingen solid Grund har i hans Lære.

At tiltage sig en større Admædelse for Guds Være og en dybere Medfælethed med Sjælene, end han gjorde, det græner jo til Gudsbespøttelse. Den gangige Modstand mod den gangige Modstand mod den ortodokse Lære om Helvede rejstes af saadanne, som tillader deres Hjertener at løbe af med dem, og er grundet mere i en hyggelig Sentimentalitet end i en sund Lærdom.

4. Ved at betragte Emnet som bekendende Kristne burde Mesterens egne Ord sætte en Stopper for al Strid, da disse er klare og ikke til at tage fejl af, naar de tages i deres simple og tydelige Mening — uden at tvinge dem ind i en eller anden søgt Forklaring. Det er i høj Grad beklageligt, at de ikke oftere omtales fra den moderne Prædikestol; men Prædiker er kun Mennesker, og der er en stærk Frihed til at prædike det, som kan fildre Dreng, frem for det, som kan gavne. I denne Sag gentager Historien sig selv; lærer vi ikke Gaias 30, 10 om dem, som jagde til Profeterne i gamle Dage: „I maa ikke sige os de Ting, som er rette; siger os smigrende Ord, sruer bedragelige Ting“, og en foragtelig Øben-ester for dette Forlangende har bevirket et umandligt Evangelium og en frostslet Prædikestand i vor Tid.

I det vi nu kortelig vil betragte Kristi Lære angaaende vort Emne, saa lad os først spørge:

a. Hvad lærte vor Herre Jesus med Henjntil Vissheden om den fremtidige Gengældelse? Ordet „Gengældelse“ er et foretrukket for „Straf“, fordi Bibelen lærer os, at de ugudelige Sjæle er ikke en vilkaarlig Djævelsgele (endnu mindre en hævnenes Handlung); men en nødvendig Følge af vedkommendes egen Synd. Tagende Stederne i dere Ordren, ser vi, at Kristus Matth. 5, 22 taler om den grundlæggende Brøde og den foragtelige Fordømmelse af andre som skyldig til „Helvedes Ild“; i Beriene 29 og 30 udtaler han en lignende Advarsel mod Høvelig Vist. Disse Udtalelser findes alle i Hjergraviditeten, som er den Del af Jesu Lære, der er mest almindelig antaget! I Kapitel 8, 12 taler han om de vantro „Migets Børn“ som dem, der skal „kastet ud i Mørket uden for“, og han tilføjer: der skal være Graad og Tænders Gnidsel“ — Udtrykt, som gentages i Kapitlerne 22, 13 og 25, 30. Kapitel 10, 28 siger Jesus: „Men frygter hellere for ham, som kan fordærve baade Sjæl og Legeme i Helvede“, en ganllig Frygt, som afgjort mangler i vor Tid, og mange Mennesker betragter som en Remning af Overtro — ganske upassende for vor oplyste Tid. I Herrens egen Forklaring af Lignelsen om Ugræsset paa Marken, siger han: „Menneskesønnen skal udfærdige sine Engle, og de skulle jante ud af hans Rige alle Forargelserne og dem, som gøre Uret; og de skulle kaste dem i Ildovnen; der skal være Graad og Tænders Gnidsel“. „Englene skulle gaa ind og stille de onde fra de retfærdige og kaste dem i Ildovnen, der skal være Graad og Tænders Gnidsel“. (Kap. 13, 41, 42, 49, 50). Kap. 23, 15 taler han om de huffelste Forargere som „Helvedes Børn“, vifende dem, at

deres Handlemåde har gjort dem stiftet for det, og at de vilde „gaa til deres eget Sted“ ligesom Judas (hvem han bestrider som Forfælsens Søn“ Joh. 17, 12), medens han i Vers 33 spørger: „Hvordan skal jeg kunne J undly Helvedes Dom?“ Gengældelsens Lov kan lige saa lidt ophæves som Lyngdeloven, den er bestemt og uforanderlig. At Helvede ikke er blevet beredt for menneskelige Bæstener, men at de bereder sig selv for det, ses klart ud fra den Dom, Herren vil udtale paa den store Dag over dem ved hans venstre Side: „Gaar bort fra mig, I forbandede! til den evige Ild, som er beredt for Djævelen og hans Engle“ (Kap. 25, 41).

I det vi vender os til Markus Evangeliet, finder vi, at Herren siger Kap. 3, 29: „Men den, som taler bespøtteligt imod den Helligaand, har evindeligt ingen Forladelse, men skal være skyldig i en evig Synd“. Hvilket Syn man nu end vil tage med Hensyn til Bespøttelsens Karakter imod den Helligaand, Narfagen og Følgen er her tæt fædet sammen — evig Synd medfører evig Gengældelse. Ordene i Grundproget antyder uden Tvivl mere en haardnakket Tilstand end en enkelt Gerning, og vilde muligvis bedre kunne oversættelses, men „er undergivet Magten af en evig Synd“. Dette i sig selv udelukker Muligheden af Forladelse, fordi det antager Umuligheden af Omvendelse; dertil kommer, at enhver Gengældelse indbefatter en ny Straf, derfor er Straffen naturlig uendelig. Paa lignende Maade har vi i Joh. 8, 21—24 Herrens dobbelt gentagne Udtalelse til de Jøder, som ikke troede paa ham, „I skulle dø i eders Synder“, som antyder, at utilgivet Synd maa hulle paa Sjælen i Fordømmelse og Banheligelse; thi Døden — hjernt fra at forandre Menneskenes Karakter jantfættede den kun; og derfor taler Kristus i Joh. 5, 29 om „Dommens Opstandelse“ (Fordømmelsens Opstandelse). Endnu kan vi citere Maben. 21, 8, Ordene af den opvarne og herliggjorte Frelser: „Men de fejge og utro og vederlyggelige og Morderne og de utyngtige og Troldkærlene og Mjærdslyerne og alle Løgnerne, deres Lod skal være i Søen, som brænder med Ild og Svovl; dette er den anden Død“.

Et onhyggeligt Studium af Striftens Brug af Ordene „Liv“ og „Død“ vil klart vise, at Rod-Jøderne til disse er henholdsvis „Forening“ og „Adskillelse“. Hvilft Liv er Forening af Mand med Legemet, aandeligt Liv er Foreningen af Manden med Gud, og evigt Liv er Foreningen fulderndt og fuldkommen i al Evighed. Paa jamme Vis er den tyfste Død Adskillelse af Manden fra Legemet, aandeligt Død er Adskillelsen af Manden fra Gud, og evigt Død er uafbrudte Vedbliven af denne Adskillelse. Heraf følger, at alle, som ikke har oplevet en anden Jødel, for dem bliver den anden Død umulig; thi den, som kun er iødt een Gang, dør to Gange, medens den, som er „iødt paa nu“ kun dør een Gang. Smød Tilintetgørelseteorien kan Ab. 20, 14 citeres: „Dg Døden og Dødsriget blive kastede i Ilden“. Dette er den anden Død, Ilden.“

b. Hvad lærte Kristus med Henjntil den fremtidige Gengældelses Karakter? Vi har allerede set, at han talte om Gengældelsen som fuldt af Sorg og Elendighed i sin tyfaldige Gentagelse af den slaaende Bemærkning: „Der skal være Graad og Tænders Gnidsel“ (Matth. 8, 12; 13, 42—50; 22, 13; 24, 51; 25, 30; Luk. 13, 28). Markus 9, 43—48 taler Herren to Gange om „Ilden, der ikke sluffes“, og tre Gange tilføjer han, hvor deres Dm ikke dør, og Ilden ikke udsluffes“. Selvfølgelig brugte han almindelige jorbbiff Talebrug (Metafor) for Gehenna, taget fra den vedvarende Ild, som brændte i Himmels Dal for at fortære Hæstene af Starnet, og Ormene, som levede af de døde Skroppe, som var henkastet der; men, som vi allerede har set, han vilde ikke befordre en almen Vidfarelse. Herren taler to Gange om ufrugtbar Vekendelse som des, der „kastet i Ilden“ (Matth. 7, 19; Joh. 15, 6); to Gange om „Ildovnen“ (Matth. 18, 42—50); to Gange om „Hel-

vedes Ild“ (Matth. 5, 22; 18, 9) og to Gange om den „evige Ild“ (Matth. 18, 8; 25, 41).

I det vi indrømmer, at „Drmen, der ikke dør“ og „den udsuffelige Ild“ er brugt billedlig metaforiff), saa maa disse slaaende Talefigurer dog staa for forfærdende Faktter, de maa være Symboler paa en frygtelig Virkelighed. Vi behøver ikke at betragte dem mere materialistiff, end vi i Efs. betragter „Perleportene“; men, dersom de sidsie er brugt findbilledlig paa Himlens ubefrøvelige Herlighed, saa maa de foregaaende være Symboler paa Helvedes uanønelige Videlser. Man kan lige saa lidt give sig til at dogmatifere om det ene som om det andet, men det kræver ikke en fynderlig levende Anstregelse af Forstillingsøerne at forfaa en anklagende Samvittighed at være som Ormen, der ikke dør, og et umøttelig Begær som den udsuffelige Ild. I Herrens Vignesse om den derige Mand og Sofans er den første fremstillet at være „I Vine“ og i hvarlig Kval — selv i „Hades“; og at Sukommelsen overlever det nuværende Liv og følger med os paa den anden Side Graven er indlysende fra Abrahams Ord til ham: „Søn, kom i Sn“ (Luk. 16, 23—25). Kunde nogen legemlig Vine være værre end den moralffe Tortur af en Lærende og Karpet Samvittighed, i hvilken Sukommelsen bliver til Nag, naar den døer ved en slet amterdt Tid og misbrugte Gaver, ved umblade Nigter og begaaede Synder, ved tabte Lejligheder — baade ved at gøre og modtage Gød, ved forsømte Privilegier og kiffidestatte Advarsel? Det er slemst nok her, hvor Sukommelsen er fra huffet, og Samvittigheden saa let bedøves; men hvad maa det ikke blive heretter, da ingen Vidler vil hjælpe til at bandlyse Grunddringerne og drukne Samvittighedsnaaget? Poeten Starkef klammerer vor Forstillingsøerne i de forfærdelige Vemier:

„At det, som er blevet, hvad det ikke burde være, som kunde have været saa forffelligt, men som nu ikke kan blive andet end uigenkødelig forbigangent. Dit Hjerte, angrebet af Koldbrand, uds Muffe afrevet, og kiffidit udspændt Nagen, i dets afiffelige Sønderlemmelse — Udbrødt for dit eget martrende Viff!“

medens Cecil giver det hele Form i en Røddestaf, naar han skriver: „Helvede er Sandheden set for sent.“ Atter — hvilken tyfste Vine kunde være mere til den moralffe Kval af herlige Vifter og Lidenslæber uden Middel til at faa disse opfuldt, umøttelige Kamqsler, som ikke kan faa noget Raad for deres Tilffredstiffelse, eller om de tilfftaas, at Fornøffelsen borte, medens Kraften forbliver.

Sikkert — saadanne Udtryk som Ormen, der ikke dør, og den udsuffelige Ild kiffdrer ikke from Digtning, men simpel Virkelighed, og vi kan være sikker paa, at Realiteten vil overgaa inatere end blive mindre end den brugte Taleform, som Tilffældet vil blive med de frestfies Salighed. Den Jammer, som saaledes er udtalt, er frygteligere end Fordøden paa Sinai, og Domsforfyndelsen værre end den over Sodoma; men vi burde aldrig glemme, at disse strenge Ord kom fra den evige Klarligheds Læber og fra det Hjerte, som hantede i inderlig Medfælethed med Menneskesjælene.

(Sluttet).

Moderne Udsfyldninger.

„Det er nutildags saa suært at tro.“

Vor Tid har saa mange Udsfyldninger for sin Mangel paa Kristendom; vor Tid siger: Det er saa vanffelig nu til Dags for unge Mand at blive troende Kristne. Jeg gad vide, hvad Tiden mener, naar den siger saaledes; jeg gad vide, om den siger sig selv en Behagelighed dermed, i saa Fald maa denne Behagelighed gaa ind paa, at Tiden er saa

ÆGTE TYSKE VEJR-PROFETER. Udgør en passende Julepræsent.

Vejr-Hus med Panorama, Eg med Thermometer, Hjortehoved, Fugl paa Verandaen, Spurvehus og firfarvede Vinduer. Figureerne, der forudsiger Vejret, er lille Hans og Grete og Hexen.

For daarligt Vejr viser Hexen sig og for fint Vejr Hans og Grete. Størrelse 7 1/2 x 6 1/2 Tm., akkurat som Billedet. Sendes portofrit overalt ved Modtagelsen af \$1.00. Alle garanteret. DAVID WHITE, Dept. 107, 419 E. Water St. Milwaukee, Wis.

Julekatalog 1912. Bort illustrerede Julekatalog for 1912 er nu færdig. Den sendes gratis til enhver paa Forlangende. Dan. Luth. Publ. House.

Lad os opgive Dem Priser paa Deres Tømmer

De kan spare 25 pct. derved og endda faa bedre Varer end De plejer at faa.

De betaler ikke, for Varerne er modtaget og besundet at være som angivet.

H. F. CADY LUMBER CO. OMAHA, NEBR.

JUL

Fædrelandet

Gennemgaaende Billeter til

Danmark

Norge og Sverrig

Via Hamburg

FØRST, ANDEN og TREDIE KLASSE.

Patricia — 13,500 tons, Nov. 30, 2 p. m. President Grant —

18,000 tons, Dec. 7, 9 a. m. Kaiserin Augusta Victoria —

25,000 tons, Dec. 12, 10 a. m.

Billetpriser meddeles paa Forlangende. Disse Priser vil indbefatte alle nødvendige Udgifter — Kost, Logi og Befordring fra New York til Bestemmelsesstedet.

Hamburg American Line

Hamburg American Building, 41—45 Broadway — NEW YORK CITY.

1344 Walnut St. Philadelphia, Pa. 67 Boylston St. Boston, Mass. 208 Sixth Ave. Pittsburgh, Pa. 14 W. Randolph St. Chicago, Ill. 902 Olive St. St. Louis, Mo. 160 Powell St. San Francisco, Cal.

overordentlig flog, at den ikke længere kan forstaa et let og ligefremt Evangelium. Eller mon den bestaager sig selv, idet den siger saaledes; det er ikke utroligt, thi det er et ret almindeligt Træk i vor Tids Natur at se med Beklagelse paa sig selv for at gøre sin interessant.

Enten nu Tiden mener det ene eller det andet, saa siger den: Det er saa vanffeligt nu til Dags for unge Mand at blive troende.

Dette er simpelthen ikke jant. Sandheden er den, at det aldrig nogenfinde har været saa let at blive troende — udbortes talt — thi Troens Vej er altid ivær, og altid lige ivær. Men udbortes talt: det er nu lettere end før at komme til Tro. Troen er lagt lige for Ungdommens Dør. En Slagt, i hvilken K. F. U. M. arbejder, et Danmark, der har Ricard og Skoogaard-Peter'en, den Slagt bør slaae sig Tilinde Gang for sin Blindhed og Forbringsfuldhed, hvis den virkelig klyfter: Det er saa høert nu til Dags at blive Kristne.

Hvad sniler man mere end Ungdomsmøde paa Ungdomsmøde, Ungdomskrift paa Ungdomskrift, Bog paa Bog, Taler paa Taler, Felt paa Felt, Vagning paa Vagning, Skiffolle paa Skiffolle, — alt indrettet paa de unge, for de unge og til de unge. I Sandhed, hvis man siger, at det nu til Dags er vanffeligt at komme til Troen, saa har man det som hin Mand i Eventyret, der nok vilde tage imod en Fremere, men bad, om den Væble Giver selv vilde putte den i hans Næbbe. Eller som den, der sad ved Bordet og sagde: Sid jeg og spis!

Men Sagen er, at hint Tidens Andlingsord: Det er saa høert nu til Dags, det er usandt fra Ende til anden. Og saa huffer man endda, idet man siger det, og tænker et eller andet taaget i Retning af Videnskab;